

Arrest

nr. 164 399 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. VANHOECKE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2011 dienen eerste en tweede verzoeker een asielaanvraag in. Op 23 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen de beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 83 871 van 28 juni 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 25 juli 2012 wordt aan eerste en tweede verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ter kennis gebracht.

Op 16 augustus 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in functie van de aandoeningen van derde verzoeker. Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 98 035 van 28 februari 2013 het beroep verwerpt.

Op 22 april 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.04.2013 werd ingediend door :

Z., F. (R.R....) geboren te Hamil, Fier, op (...)1975.

Z., S. (R.R.) geboren te Patos, Fier, op (...)1965.

En hun kinderen:

Z., A. (R.R. ...) geboren te Fierop (...)2010.

Z., F. (R. R. ...) geboren te Fier op (...)2007.

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aan betrokkenen werd op 28.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (hun integratie, schoolgaande kinderen, financiële onzekerheid) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. We merken bovendien op dat ze niet aantonen dat er wat hun betreft een reëel risico bestaat op een onmenselijke of een vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM. De medische elementen waar ze naar verwijzen (het ventrikelseptumdefect van A. Z.) hadden ze al aangehaald of hadden ze kunnen aanhalen in de procedure 9ter, die in hun nadeel werd afgesloten op 13.11.2012. Ze beroepen zich ook op art. 8 EVRM maar ze tonen niet aan dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven."

2. Over de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing de onontvankelijk verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 6 jaar en 9 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg vast gesteld te worden dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 in het eerste middel voeren eerste en tweede verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten zij het volgende uiteen:

“Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard:

- BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Albanië.

(i) Verzoekers hebben bij een terugkeer naar Albanië alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

Uit de officiële informatie omtrent Albanië blijkt dat aldaar nog steeds willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces, zege vieren.

Afreizen naar Albanië wordt ten stelligste afgeraden.

Verzoekers kunnen in geen geval terugkeren naar Albanië om aldaar de aanvraag 9bis te doen, daar zij alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor hun leven en ook voor het leven van hun kinderen gezien de compleet onveilige situatie aldaar.

Voor het overige verwijzen verzoekers naar de volgende artikelen:

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

"Hét recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."¹¹

Artikel 5 bepaalt:

"Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Gelet op de ernstige bedreiging van hun fysieke integriteit indien verzoekers zouden terugkeren naar Albanië, is het zonder meer duidelijk dat van verzoekers niet kan worden verwacht hun regularisatieaanvraag te doen bij de bevoegde consulaire diensten in zijn land van oorsprong.

(ii) Tevens dient ook nog benadrukt dat verzoekers reeds behoorlijk Nederlands spreken en zij dagelijks in hun vriendenkring Nederlands spreken, wat duidelijk hun integratie en verdere beroepsperspectieven ten goede komen.

Een terugkeer zou hieraan een enorme afbreuk doen.

Verzoekers zullen als dynamische en harde betrouwbare gedreven werkers onmiddellijk aan de slag kunnen na regularisatie van hun verblijfsstatuut. Zij volgde een integratiecursus en Emil volgde een opleiding bedrijfsbeheer en Zarifa een cursus Engels.

(iii) Ook dient erop gewezen dat verzoekers in België verblijft een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen (ganse Belgische vriendenkring) en elke affectieve band met Albanië na al die jaren in België verloren hebben. Hun kinderen zijn hier schoolgaand en Albanië is een totaal vreemd land voor hen.

Het huidige schooljaar is nog steeds lopende. Het is van belang om hun opleiding niet te verstoren en ze positief te laten evolueren, en dus hun evenwicht en ontwikkeling te beschermen, overeenkomstig de geest en de letter van het Internationaal Verslag inzake de Rechten van het Kind.

Verzoekers en hun kinderen hadden geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en hebben zich reeds duidelijk geïntegreerd.

Eén terugkeer naar Albanië zou dus betekenen dat verzoekers en hun kinderen worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving waar zijzelf hun sociaal en psychologisch evenwicht vinden. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoekers en hun kinderen inhouden, daar waar hun sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden. Zij vinden hun privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied.

Het gezinsleven en sociaal leven van verzoekers zouden ten eerste worden verstoord bij een terugkeer naar Albanië, wat in strijd is met artikel 8 EVRM dat het recht op privé- en gezinsleven beschermt.

(iv) Ook vindt minderjarige kind Armando Zyka zijn nodige medische zorgen in België. Hij lijdt aan een ventrikelseptumdefect. Hij kan in zijn land van herkomst niet de nodige medische zorgen en opvolging bekomen dewelke levenslang noodzakelijk zijn.

In Albanië is de gezondheidszorg erbarmelijk, wat de DVZ niet kan ontkennen, daar alle internationale verslagen hiervan melding maken. Hij vindt zijn nodige medische zorgen in België.

Zeker is dat bij een terugkeer zijn gezondheid en zelfs zijn leven in het gevaar worden gebracht, minstens zijn fysieke integriteit

Een terugkeer zou het Verdrag van de Rechten van het Kind manifest schenden.

De DVZ diende rekening te houden met het hoger belang van de kinderen.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk in strijd met het EVRM.

Verzoekers hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoekers naar Albanië is volledig disproportioneel en gevaarlijk. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn, integendeel.

DIENVOLGENS:

Gezien verzoekers Albanië ontvluchtten en zij duidelijk te vrezen hebben voor hun fysieke integriteit en hun leven bij een terugkeer naar Albanië, gezien verzoekers een ganse Belgische vriendenkring hebben opgebouwd in België en hun hechte affectieve banden met Albanië hebben verloren, gezien verzoekers reeds zeer behoorlijk Nederlands spreken, gezien hun minderjarig kinderen hier schoolgaand zijn en geen enkele band hebben met Albanië waar zij in België zijn opgegroeid, gezien verzoekers een meerwaarde zijn voor België en niet ten laste van de Belgische staat zullen vallen, gezien hun kind hier de noodzakelijke medische zorgen vindt, om al deze redenen samen in overweging te nemen, is het meer dan duidelijk dat de een terugkeer naar Albanië niet te verantwoorden valt.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in Albanië.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Het is overigens totaal niet zeker of verzoekers dan binnen een redelijke termijn terug naar België kunnen terugkeren, wat onverantwoord is gezien hun minderjarige kinderen schoolgaande zijn. Zij zouden in een compleet financiële onzekerheid worden gestort in een land met extreme armoede.

Ten onrechte heeft de DVZ hiermede geen rekening gehouden.

- GEGRONDHEID REGULARISATIEAANVRAAG

Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen.

Verzoekers vorderden terecht om dringende humanitaire redenen en om reden dat het centrum van hun sociale, economische en emotionele belangen in België ligt, een

machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om zijn bijzondere band met België.

Verzoekers verwijzen dan ook naar de artikelen 2, 3, 5, en artikel 9 van het EVRM en het Verdrag voor de Rechten van het Kind om hun regularisatieaanvraag te staven, wat blijk uit hun aanvraag.

Daarnaast beroepen verzoekers zich ook op artikel 8 EVRM welke het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven beschermt.

Het begrip 'privé-leven' omvat ook het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Verzoekers hebben in deze vele jaren in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd.

Verzoekers zijn het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verzoekers vindt duidelijk hun psychologisch, economisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Verzoekers zijn zich niet aan het integreren, maar zijn reeds ten volle geïntegreerd. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoekers nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”

3.2 Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

In casu is de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard omdat aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gepaard gaande met een inreisverbod van drie jaar. Op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf was dit inreisverbod nog steeds van kracht waardoor betrokkenen niet het recht hebben zich te bevinden op het Belgische grondgebied.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met een inreisverbod voor drie jaar, is betekend op 13 november 2012. Tegen deze beslissingen hebben verzoekers een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 98 035 het beroep heeft verworpen op 28 februari 2013. Op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf, met name op 2 april 2013 was het inreisverbod aldus van kracht en definitief in het rechtsverkeer. In voorliggend geval trad het inreisverbod dat verzoekers werden opgelegd in werking op 13 november 2012. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk. Het blijkt dan ook dat verzoekers op het ogenblik dat zij de aanvraag indienden onder de gelding vielen van een inreisverbod van drie jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401). Verwerende partij motiveert aldus terecht in de bestreden beslissing dat verzoekers niet het recht hadden zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om die redenen kunnen de aangehaalde elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

In de mate verzoekers in het verzoekschrift betogen dat het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet primeert op het inreisverbod gaan zij voorbij aan wat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

In de mate dat wordt verwezen naar de schending van artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op Belgisch grondgebied rechtvaardigt, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat er geen andere gezinsleden van hen in België verblijven. Met andere woorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten betrekking heeft op het ganse kerngezin waardoor er geen sprake is van een scheiding van gezinsleden. Verzoekers betwisten dit motief niet, laat staan dat het motief wordt weerlegd.

Waar verzoekers verwijzen naar de medische aandoeningen van derde verzoekende partij motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat ze dit argument reeds hebben aangehaald of hadden kunnen aanhalen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die in hun nadeel werd afgesloten op 13 november 2013. Verzoekers weerleggen dit argument evenmin door opnieuw te verwijzen naar de aandoening (ventrikelseptumdefect) van derde verzoekende partij.

Waar verzoeker nog wijzen op hun vrees voor hun fysieke integriteit en hun leven bij een terugkeer naar Albanië motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekers niet aantonen dat er wat hun betreft een reëel risico bestaat op een onmenselijke of een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers laten ook thans na hun vrees aan te tonen met een begin van bewijs. Bovendien is hun asielaanvraag reeds onderzocht en negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 83 871 van 28 juni 2012.

De Raad merkt ten slotte op dat het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, een uitholling zou betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet ontnomen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. Deze motivering is geen valabele motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.4 Luidens (artikel 39/78, eerste lid) artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers laten na uiteen te zetten op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Waar verzoekers betogen dat de motivering stereotiep is, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aan verzoekers een inreisverbod is betekend dat na een procedure voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen zich definitief in het rechtsverkeer bevindt. Het inreisverbod was nog steeds van kracht op het ogenblik van de aanvraag. Verzoekers hadden aldus niet het recht om zich op het grondgebied te bevinden. Verzoekers betwisten het motief niet, laat staan dat ze het weerleggen. Verzoekers menen ten onrechte dat de motivering stereotiep is, nu uit de beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met hun specifieke situatie, meer bepaald met het inreisverbod dat hen ter kennis was gebracht. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Verweerder heeft correct rekening gehouden met het inreisverbod bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het feit dat het inreisverbod van 13 november 2012 nog steeds van kracht was, wordt niet betwist door verzoekers. De bestreden beslissing is aldus op zorgvuldige wijze genomen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoger belang van de kinderen.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel en de schending van de hogere belangen van de kinderen, de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen en schendt de belangen van de kinderen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoekers en hun kinderen in gevaar word gebracht.

Daarenboven zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van hun minderjarig kind inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten zeerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.6 Verzoekers betogen dat een terugkeer een onherstelbare schade voor de gezondheid van hun minderjarig kind zal inhouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een terugkeer verplichting. Integendeel in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat aan verzoekers is betekend op 13 november 2012. Tegen deze beslissingen is een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 98 035 op 28 februari 2013 het beroep heeft verworpen. De procedure tegen de terugkeerverplichting en hun rechtsmiddel zijn bijgevolg reeds uitgeput. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel en het hoger belang van de kinderen schendt nu de beslissing geen terugkeerverplichting bevat en de verwijzing naar het van kracht zijn van een inreisverbod op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet wordt betwist.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunnen gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Een terugkeer brengt uiteraard een ongerechtvaardigde inmenging in hun privé- en gezinsleven. Verzoekers vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht in België. Een abrupte breuk maken in hun privé- en gezinsleven is onverantwoord.

Een terugkeer houdt in dat zij gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving en zich dienen te begeven naar een onstabiel land en dan nog gedurende een periode die op voorhand niet te bepalen valt. Dit valt niet te verantwoorden.

Verzoekers vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Een terugkeer naar Albanië zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar worden gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun psychologisch en sociaal evenwicht vinden in gezinsverband, dat hun gezinsleven abrupt wordt afgebroken en hun familiale leven ten eerste wordt verstoord, dat hun kinderen school dienen te onderbreken, eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis-vriendenkring die verzoekers in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers en hun kinderen vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.8 Opnieuw dient te worden opgemerkt dat met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar ononontvankelijk werd verklaard, doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maken

verzoekers geen schending van het gezinsleven aannemelijk en daarmee is een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (RvS 5 oktober 2010, nr. 215 574).

Het vierde middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN